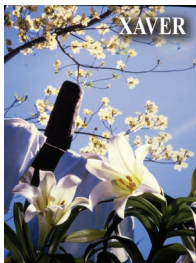

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XXIV. 1/2015

XAVER
 Časopis bohoslovcov
 Kňazského seminára
 sv. Františka Xaverského
 v Banskej Bystrici – Badíne

vychádza ako občasník
 rozširuje sa svojpomocne
 ročník: XXIV.

číslo: 1/2015

šéfredaktor
 Matúš Sliacky

jazyková korektúra
 Mgr. Erika Brezánka

teologický poradca
 ThLic. Ján Viglaš

predná obálka:
 internet
 adresa redakcie
 Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
 Banská 28
 976 32 Badín, Slovakia

tel: +421 48 418 2602
 e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
 bankové spojenie časopisu
 4015367858/7500
 cirkevné schválenie

Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98
 tlač: DEVIN printing house, Bratislava

ISSN 1335-2628

Neoznačené foto v časopise je
 zo seminárneho archívu a internetu.

OBSAH

Úvodník.....	3
Cirkev vo svete.....	4
Seminárny reportér.....	6
Prebud'te svet!.....	8
Predstavenie mužských reholí.....	10
Óda na elégiu.....	14
Konferencia o pastorácii mládeže + anketa.....	15
Rozhovor - Miroslav Konštanc Adam.....	20
Cesty Pánove sú nevyspytateľné.....	24
Kultúra.....	26
Obnova liturgického hnutia za čias Pia XII.....	30
Recenzia - Exodus.....	32
Tajnička.....	34

šéfredaktor
 Matúš Sliacky

redaktor
 Juraj Kiss

redaktor
 Marián Juhaniak

redaktor
 Patrik Hrmó

redaktor
 Patrik Špánik

redaktor
 Matej Izrael

redaktor
 Dominik Šňahničan

redaktor
 Martin Ščúry

grafik
 Martin Mičko

grafik a distribúcia
 Roman Kľaška

Milí čitatelia!

„Úvodník je super v tom, že nie si obmedzený témou a môžeš písať, o čom len chceš.“ Takto reagoval môj dobrý kamarát na otázku, čo mám písať v úvodníku, keď ja som nikdy úvodník nepísal. Úvodník je vnímaný ako podstatný prvok pre čitateľov. Môžeme ho vidieť na prvých stránkach periodík. Začal som premýšľať, ako osloviť vás, milí čitatelia, aký úvodný článok napísať. Zrazu mi napadla myšlienka, že časopis prechádza modifikáciou. Prišli noví redaktori, grafici, ktorí sa aktívne zapájajú do diania časopisu. Môžem to pomenovať ako *aggiornamento*. V zmysle zmodernizovania, prepracovania. Taký istý názov použil aj II. vatikánsky koncil.

My redaktori sa snažíme prinášať naše pohľady na dianie v Cirkvi po celom svete. Mapujeme udalosti, ktoré sa udiali nielen na území našej diecézy. Každý redaktor sa špecializuje na určitú oblasť alebo viacero oblastí, ktoré ho zaujímajú. Ponúkame vám naše príbehy, ako sme sa dostali do seminára. Rôzne udalosti, ktoré sa uskutočnili alebo uskutočnia v našom seminári, alebo udalosti týkajúce sa celej Cirkvi. Aktuálne je to Rok zasväteného života. Potom sú to eseje a novinkou je aj prvá glosa. Humor v podobe glosy, ktorý nikomu neuškodí, ale vyvolá na tvári úsmev a zahodí problémy za hlavu. Aspoň na chvíľu. Popri všetkých starostiach v škole, doma, alebo si oddýchnete pri čítaní článkov. Nebyť príliš formálny, ale zároveň nebyť veľmi humorný. Xaver chce priniesť radosť do domácností a chce priniesť niečo nové, nepoznané, poučné, zábavné, proste to, čo človek potrebuje. Všetko robíme s najlepším úsilím a s láskou.

Milí naši čitatelia, som rád, že som sa vám mohol takto prihovoriť. Nie je to klasický príhovor, ale urobil som to s najlepším úsilím predstaviť vám všetko, čo sa deje okolo nášho časopisu. Dúfam, že toto číslo sa vám bude páčiť a nájdete v ňom podnetné články.

K veľkonočným sviatkom vám prajem veľa Božích milostí od zmŕtvychvstalého Krista, ktorý sa za nás obetoval na kríži, aby sme mohli žiť večný život.

Matúš SLIACKY, šéfredaktor

Kreovanie nových kardinálov

Pápež František kreoval v sobotu 14. februára nových 20 kardinálov. Na verejné konzistórium prijal pozvanie aj emeritný pápež Benedikt XVI. V úvode konzistória František pozdravil Benedikta. Pri homílii, ktorú mal Svätý Otec k novým kardinálom, povedal: „*Toto kardinálsstvo je istotne hodnosťou, no nie je čestným vyznamenaním Cirkvi. Každé predsedníctvo pochádza z lásky, musí sa vykonávať v láske a jeho cieľom je láska.*“

Arménsky svätec Gregor z Nareku dostane titul „učiteľ Cirkvi“

Svätý Otec František v sobotu 21. februára rozhodol o pridelení titulu „učiteľ univerzálnej Cirkvi“ sv. Gregorovi z Nareku. Svätý Gregor sa narodil pravdepodobne v roku 950 v dedine Narek v Arménsku. Gregor bol opátom kláštora, kde viedol život vyznačujúci sa skutkami pokory a činorodej lásky. Významné diela: *Komentár k Piesni piesní*, chválorečenia a zbierka deväťdesiatpäť modlitieb v poetickej forme s názvom „Narek“. Zomrel okolo roku 1005. Je pochovaný v obci Narek.

Proces blahorečenia Chiary Lubichovej

Biskup talianskej diecézy Frascati Mons. Raffaello Martinelli oznámil oficiálne začatie procesu blahorečenia zakladateľky hnutia Fokoláre Chiary Lubichovej (1920 – 2008).

Pápež František začal duchovné cvičenia zamerané na proroka Eliáša

Pápež František v nedeľu 22. februára začal svoje 6-dňové duchovné cvičenia v meste Ariccia neďaleko Ríma. Téma duchovných cvičení bola „Služobníci a proroci živého Boha“. Tieto meditácie vedie karmelitán Bruno Secondin.

Svätý Otec pocestuje do Sarajeva

Pápež František navštívi 6. júna Sarajevo. „Prosím vás, začnite sa už modliť, aby moja návšteva u týchto drahých ľudí poslúžila ako povzbudenie pre katolíkov, podporila dobrú vôľu a prispela k posilneniu bratstva a mieru, medzinárodného dialógu a priateľstva.“ – uviedol František.

Konzervatívny denník

Na vzniku nového katolíckeho denníka stoja portály svetkresťanstva.sk a postoy.sk. Inšpiráciou sa stal Vatican Insider, ktorý mapuje dianie vo svete.

L'vovský arcibiskup s Benediktom XVI.

Arcibiskup L'vova Mieczysław Mokrzycki informoval emeritného pápeža o dianí na Ukrajine. Emeritný pápež vyjadril solidaritu s ukrajinským ľudom a tiež prosbu o modlitbu za mier. Terajší arcibiskup L'vova bol niekoľko rokov osobným sekretárom Benedikta XVI.

Matúš SLIACKY, 2.ročník

Oslava 100. narodenín dominikánskeho pátra Akvinasa

17. januára sme sa niekoľkí bohoslovci a predstavení seminára zúčastnili vo Zvolene ďakovnej svätej omše za jubilanta pátra Akvinasa Juraja Gaburu OP v deň jeho stých narodenín. Eucharistickému sláveniu predsedal kardinál Dominik Duka, pražský arcibiskup, ktorý vo svojej kázni zapomínal na prvé stretnutie s pátrom Akvinasom v deň svojich primícií.

Páter Akvinas poďakoval za nezaslúžený dar kňazstva a všetkým prítomným udelil na záver

svätej omše svoje požehnanie. Gratulácie a dary prijal páter Akvinas od mnohých kňazov, rehoľníkov, rehoľníčok, dominikánskych laikov a veriacich z rôznych kútov Slovenska.

Víkendové stretnutie On je živý v Nitre

Mottom jubilejného 20. ročníka medzinárodného stretnutia mládeže, organizovaného Komunitou Emanuel v Nitre – Klokočine v dňoch od 30. januára do 1. februára boli slová: „Urobte všetko, čo vám povie“ (Jn 2, 5). Úvahy na túto tému odzneli z úst členov Komunity Emanuel, ale i od vzácných hostí, medzi ktorými boli hlavne Mons. Peter Brodek, karmelitán Vojtěch Kodet a Mons. Viliam Judák.

Sväté omše a adorácie hudobne zastrešoval miešaný spevácky zbor pod vedením diakona Radovana Hasíka. Svojím spevom v zbere prispeli aj ďalší traja naši bohoslovci. Ostatní prítomní bohoslovci zabezpečovali na podujatí liturgické služby najmä počas slávení svätých omší a svojou prítomnosťou medzi mladými taktiež vydávali svedectvo svojho povolania.

Stretnutie rehoľníkov s diecéznym biskupom

V sobotu 7. februára sa v kňazskom seminári uskutočnilo stretnutie rehoľníkov a zasvätených osôb pôsobiacich na území Banskobystrickej diecézy s biskupom Mariánom Chovancom. Stretnutie sa začalo spoločnou modlitbou posvätného ruženca v seminárnom kostole, po ktorej nasledovala svätá omša.

Mons. Chovanec vyzval prítomných k odvahe ešte vernejšieho života im vlastnej spirituality v rôznych podobách a ocenil ich prospešnú prácu a poslanie v diecéze. Na záver svätej omše

bola vystavená Oltárna sviatosť na krátku adoráciu, počas ktorej si rehoľníci a zasvätené osoby obnovili svoje zasvätenie sa Bohu.

Prvé pastoračné skúsenosti novokňaza Františka

V predošlom roku vysvätený kňaz František Veverka, ktorý je aktuálne kaplánom v Detve, zavítal 16. februára do seminára, aby nám priblížil svoje prvé kňazské kroky a skúsenosti. Najskôr sa prihovril vo svätej omši, keď nás povzbudil k tomu, aby sme ďakovali za dar života a aj napriek svojim plánom naďalej počúvali Boží hlas a plnili skôr jeho vôľu, ako tú svoju. Stretnutie malo aj svoju neformálnu časť spojenú s posedením pri večernom stole, diskusiou a individuálnymi rozhovormi. Novokňaz

František sa tak podelil so skúsenosťami z pastorácie, zo školského vyučovania, s ľudskou stránkou kňazstva, humornými príhodami i mnohými radami.

Prednáška rektora Angelica v Ríme

Dňa 27. februára sa v našom seminári uskutočnila hosťovská prednáška pátra Konštanca Adama OP, rektora Pápežskej univerzity sv. Tomáša Akvinského v Ríme, na tému kánonických procesov manželskej nulity (skúmanie platnosti uzavretých manželstiev pred tvárou Cirkvi).

Páter Konštanc načrtnol niekoľko možných spôsobov zrýchlenia priebehu týchto súdnych procesov. Poukázal na to, aký vplyv môže mať zmena mentality v chápaní manželstva v dnes už bývalých kresťanských krajinách na platnosť manželského súhlasu. Taktiež načrtnol ďalšie otázky, ktoré ešte budú podliehať širšej a dlhšej diskusii a skúmaniu biblistov, teológov a kánonistov.

Diecézny miništrantský futbalový turnaj

Posledný februárový deň patril v seminári okrem Konferencie o pastorácii mládeže, najmä futbalovému zápoleniu našich miništrantov od 15 do 30 rokov v badínskej športovej hale. Na ôsmy ročník sa prihlásilo desať mužstiev miništrantov z Banskobystrickej diecézy. Základná časť turnaja prebiehala v dvoch skupinách, po ktorých nasledovali vylučovacie zápasy.

Pred bránami semifinále zostalo viacero favoritov, medzi inými aj tím bohoslovcov. :) Tretie miesto sa podarilo obhájiť miništrantom z Banskej Štiavnice, ktorí získali aj individuálne ocenenia za najlepšieho strelca i brankára turnaja. Vo finále ťahali za kratší koniec gymnazisti z KGŠM v Banskej Bystrici. Už po štvrtýkrát dokázalo zvíťaziť mužstvo z dekanátu Žiar nad Hronom, ktoré tak opäť potvrdilo svoje kvality.

(-mj-)

„Prebudte svet!“

Rok zasväteného života sa oficiálne začal 30. 11. 2014 a trvá do 2. 2. 2016. Slávnostné otvorenie tohto roka sa uskutočnilo v Bazilike svätého Petra. Slávnosti predsedal kardinál João Braz de Aviz, prefekt Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života. Pápež pri tejto príležitosti vydal posolstvo, keďže sa v tom čase nachádzal na apoštolskej ceste v Turecku. V predvečer tohto slávnostného otvorenia roka vydal aj list adresovaný všetkým zasväteným.

Cieľ tohto mimoriadneho roka v Cirkvi

Tento rok bol vyhlásený na 50. výročie od prijatia dekrétu Druhého vatikánskeho koncilu o obnove náboženského života. Pápež v úvodných slovách svojho posolstva vyjadruje cieľ tohto roka, ktorým je celej Cirkvi predstaviť krásne a vzácne povolanie zasväteného života, ktoré reprezentujú všetci, ktorí sa rozhodli napodobňovať Krista v duchu evanjeliových rád, a takisto opustiť všetko pre nasledovanie Krista. Zasvätených vyzýva, aby boli svedectvom a lampami, ktoré prinášajú teplo a svetlo Božiemu ľudu. Takisto pripomenul výzvu adresovanú generálnym predstaveným, ktorej kľúčovým bodom je prebudenie sveta svedectvom života, ktoré ide proti prúdu. V liste adresovanom všetkým zasväteným vyzýva na radosť. Charakteristickým znamením

zasväteného má byť prorocko. Prorok vďaka Bohu dostáva schopnosť skúmať dejiny, interpretovať udalosti, je akoby strážcom, ktorý bdie počas noci a vie, kedy príde úsvit. Takisto pozná Boha, mužov a ženy, svojich bratov a sestry. Rozlišuje a vie odsúdiť zlo hriechu a nespravodlivosť.

Tri body, ako naplniť výzvu na prebudenie sveta

Svätý Otec v troch bodoch dáva rady, ako naplniť túto výzvu nielen počas tohto mimoriadneho roka, ale vždy. V prvom bode sa zameriava na radosť z nasledovania Krista a života podľa evanjelia. Zasvätení majú touto radosťou nakaziť druhých a výsledkom sú otázky dôvodu tejto radosti a aj prebudenie túžby vzájomného zdieľania dobrodružstva evanjelia. V druhom bode vyzýva mať odvahu vložiť sa v plnej dôvere do Pánových rúk. Veľkým príkladom sú zakladatelia a zakladateľky jednotlivých rehoľných alebo mníšskych komunít. Títo zakladatelia sa nebáli otvárať nové cesty služby pre Božie kráľovstvo. Pápež vyzýva kráčať v moci Ducha Svätého po uliciach sveta a ukázať silu evanjelia, ktoré aj dnes dokáže robiť divy a môže dať odpovede na všetky otázky človeka. V treťom bode sa pápež zameria na spoločnosť ni-

len s Bohom, ale aj na spoločenstvo medzi ľuďmi. Hlavný dôraz kladie na vzájomné vzťahy medzi sebou, potom medzi ostatnými ľuďmi, hlavne s najchudobnejšími. Takisto vyzýva na užšiu spoluprácu s rôznymi komunitami, ba aj s inými cirkvami, hlavne, keď ide o utečencov, chudobných, ohlasovanie evanjelia, podporu modlitbového života.

Zasvätení a laici

Záver listu adresuje aj laikom, ktorí zdieľajú spolu so zasvätenými ideály, ducha, poslanie. Spolu tvoria jednu veľkú rodinu. Laici sú takisto povolání k zdieľaniu charizmy konkrétneho rehoľného spoločenstva v podmienkach, v ktorých sa nachádzajú.

Tri body, na čo by nemali zabúdať zasvätení

Upierať zrak na minulosť s vďačnosťou – udržiavanie vlastnej identity, nezabúdať na niektoré základy charizmy, nezatvárať si oči pred chybami v dôsledku ľudskej slabosti.

Žiť súčasnosť – žiť evanjelium v plnosti a v duchu spoločenstva.

Uchopiť budúcnosť s nádejou tzn. nenechať sa odradiť mnohými ťažkosťami, krízou povolania.

Rok zasväteného života na Slovensku

V tomto mimoriadnom roku budú aj u nás prebiehať rôzne aktivity, či ide o diecézy, alebo o celoslovenskú úroveň. Aktivity na celoslovenskej úrovni: myšlienka zasväteného do mobilu alebo na e-mail a takisto sa pripravuje počas národného stretnutia mladých v Poprade Expo povolaní.

Prebiehajúci rok zasväteného života aj nás pozýva k uvedomeniu si, aký veľký poklad máme v našich zasvätených. A takisto je pred nami aj výzva k hlbšej modlitbe za všetkých zasvätených.

Mužské rehole pôsobiace na území Banskobystrickej diecézy

V našej diecéze pôsobí 11 mužských a 14 ženských rehoľných spoločností. Kým ženské kláštory, resp. komunity, sú na 23 miestach v diecéze, mužských kláštorov (domov) je 16, v ktorých okrem rehoľných bratov rozvíja svoju spiritualitu aj 60 rehoľných kňazov.

Mnísi z rehole sv. Benedikta (benediktíni)

Zakladateľ:

sv. Benedikt z Nursie (480 – 547)

Konventuálny priorát – Sampor

Spiritualita:

Podstatným prvkom benediktínskej spirituality je postoj nachádzajúci sa v prvých slovách Prológu Reguly: „Počúvaj“ – (obsulta) – maj postoj bdelosti voči hlasu Boha a jeho vóli. Teda počúvať a prijímať do svojho srdca Božie výroky. Boh ukazuje cestu múdrosti a od mnícha sa vyžaduje nakloniť uši svojho srdca. Benediktínsky kláštor je Božím domom uprostred sveta a jeho každodenným ovocím je „pax benedictina“, ako ostrov pokoja v tomto búrlivom svete.

Sme vd'ační Pánovi za ich prítomnosť medzi nami, pretože sú stále „prorockým znamením“ pre tento svet a svojim bratským spôsobom života svedčia o schopnosti vytvárať spoločné dobrá, bratské vzťahy, ako aj spoločné životné i pracovné plány.

Rehoľa bratov kazateľov (dominikáni)

Zakladateľ:

sv. Dominik Guzman (1170 – 1221)

Konvent sv. Dominika, Zvolen – Západ

Spiritualita:

Dominikánska spiritualita je akoby polarizovaná Slovom, Slovom študovaným, sláveným, žitým a ohlasovaným druhým. Čiže je poznačená neustálym štúdiom Slova, slávením liturgie, každodennosťou prežívanou so Slovom a samotnou kazateľskou službou.

Rád menších bratov kapucínov

Zakladateľ:

bl. Matteo da Bascio (1495 – 1552)

Kláštor sv. Jozefa, Kremnické Bane

Kláštor fatimskej Panny Márie,

Hriňová – Raticov vrch

Farnosť Poniky

Spiritualita:

Základnými piliermi kapucínskej spirituality, ktorá má svoje korene vo františkánskej, sú modlitba so získaním kontem-

platívnej dimenzie, pokánie a chudoba, ktorá posúva do blízkosti najchudobnejších a najopustenejších, ďalej je to minorita – čiže posledné miesto v spoločnosti a ohlasovanie evanjelia kázaním aj misijnou činnosťou.

Rád bosých bratov Preblahoslave-nej Panny Márie z Hory Karmel (bosí karmelitáni)

Zakladateľ:

sv. Ján od Kríža (1542 – 1591)

Kláštor sv. Terézie Benedikty od Kríža, Banská Bystrica – Kalvária Farnosť Staré Hory

Spiritualita:

Má kontemplatívne zameranie s prvami samoty, chudoby, pôstu, mlčania a práce. Ďalším znakom je duch proroka Eliáša a mariánsky charakter. Sv. Ján od Kríža k týmto znakom pridal aj zameranie na službu Cirkvi cez modlitbu za kňazov a misionárov.

Rehoľa piaristov

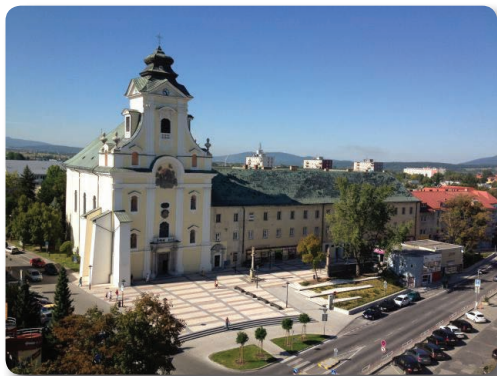
Zakladateľ:

sv. Jozef Kalazanský (1557 – 1648)

Kolégium piaristov, Prievidza

Spiritualita:

Všestranné sformovanie človeka, najmä v jeho žiackom a študijnom období, aby správne miloval a hľadal pravdu a ako schopný budovateľ Božieho kráľovstva spolupracoval pri výstavbe ľudskejšieho sveta a svoj život zosúladoval s vierou. Preto piaristi okrem troch rehoľných sľubov chudoby, čistoty a poslušnosti skladajú aj štvrtý sľub osobitnej starostlivosti o výchovu detí.

Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul (lazaristi/vincentíni)

Zakladateľ:

sv. Vincent de Paul (1581 – 1660)

Dom sv. Jána Gabriela Perboyra, Banská Bystrica

Spiritualita:

Nehľadať Boha vo výnimočných zjaveniach, ale krok po kroku ho hľadať v chudobných a chudobných v Bohu. Na prvom mieste stojí caritas – teda praktická láska, ktorá preberá na seba problémy chudobných. Je to teda spiritualita lásky: „Nestačí mi milovať Boha, ak Ho nemiluje aj môj blížny.“

Spoločnosť kňazov mariánov od Nepoškvrneného počatia Panny Márie

Zakladateľ:
bl. Stanislav Papczyński (1631 – 1701)
Farnosť Krupina

Spiritualita:

Dušpastierska činnosť zakotvená v riadnom duchovnom živote, ktorý je posilňovaný modlitbou, každodennou adoráciou, posvätným čítaním, ružencom, meditáciou a slávením sv. omše. Toto všetko má pomáhať rehoľníkom byť prorokmi lásky a zmierenia ľudí a sveta v Kristovi.

Kongregácia najsvätejšieho Vykupiteľa (redemptoristi)

Zakladateľ:
sv. Alfonz Mária de Liguori (1696 – 1787)
Farnosť Banská Bystrica – Radvaň

Spiritualita:

Podstatnými prvkami ich spirituality je: vtelenie, Mária, kríž a Eucharistia; modlitba a milosť; vyhľadávanie najopustenejších duší, konanie ľudových misií, vysluhovanie sviatosti zmierenia, štúdium a vyučovanie morálky.

Misionári Matky Božej z La Salette (saletíni)

Zakladateľ: Philibert de Bruillard,
biskup v Grenoble (1765 – 1860)
Farnosť Chrenovec – Brusno

Spiritualita:

Služba Bohu spočívajúca v neustálom hľadaní človeka, ktorý sa potrebuje zmieriť so svojim Stvoriteľom a s blížnym, a tiež ohlasovanie Krista tým, ktorí ho ešte nepoznajú. S týmto cieľom vykonávajú duchovné cvičenia, obnovy a ľudové misie.

Saleziáni dona Bosca

Zakladateľ: sv. Ján Bosco (1815 – 1888)
Farnosť Banská Bystrica – Sásová
Farnosť Prievidza – Šípok

Spiritualita:

Darovanie sa Bohu „kým je čas“, čiže obrátenie srdca a prijatie evanjelia, k tomu mať a šíriť veselosť a pokoj, zapájanie modlitby a sviatostného života do každodennosti a prežívanie zodpovednosti v službe Cirkvi a spoločnosti.

Spoločnosť kňazov Srdca Ježišovho (dehoniáni)

Zakladateľ:
 Lev Ján Dehon (1843 – 1925)
Rehoľný dom, Turčianske Teplice
Farnosť Horná Štubňa

Spiritualita:

Darovanie sa Bohu „kým je čas“, čiže obrátenie srdca a prijatie evanjelia, k tomu mať a šíriť veselosť a pokoj, zapájanie modlitby a sviatostného života do každodennosti a prežívanie zodpovednosti v službe Cirkvi a spoločnosti.

Povolaním zasväteného je pozn(á)vať Boha tak, aby bol jeho verným obrazom. Teda nielen rozumovo, ale predovšetkým cez vzťah. Je známe, že manželia po dlhom spoločnom živote sa jeden druhému čoraz väčšmi podobajú predovšetkým zmýšľaním a správaním sa. Podobne to má byť medzi zasväteným a Bohom. Vidím zasväteného – vidím Boha. Nech ich spiritualita a z nej vychádzajúce charizmy sú obohatením a požehnaním pre našu diecézu.

Mgr. Ľubomír GREGA, špirituál
 (-mj-)

29.11.2014 - 2.2.2016
ROK
ZASVÄTENÉHO
ŽIVOTA

Óda na elégiu

Zvláštny názov, však? Taký čudný, až je pravdivý. Už ste niekedy videli deku, ktorá nehreje? Alebo pili vodu, ktorá neuháša smäd? Žiaľ, s takýmito absurdnosťami sa stretáme denne. Totiž všetci z času na čas vystupujeme v jednom žalospeve, ktorý tak radi nazývame ódou...

Len si to predstavte. Zobudil sa ráno, asi tak o šiestej. Slnko už pražilo cez zarosené sklá. Bolo leto. „Zabite ma,“ povedal si. Radšej by bol býval vtedy zamurovaný. Vstať do ďalšieho nudného dňa nie je celkom atraktívna ponuka. Ráno sa väčšinou otvára svet. Ale niekedy sa stane, že namiesto toho narazíte do ocelevej brány.

Posadil sa. „Papuče.“ Pretrel si oči. „Okuliare.“ Vztyk. Šuchtavý prechod z bielej miestnosti do ďalšej bielej miestnosti. Mal toho dosť veľa. Myslím – mal dosť práce. Bol veľmi vážny. To sa dnes nosí. Ľuďom vážnosť sedí ako okuliare. Sadne im na nos a ľudia si na ňu tak zvyknú, že sa s ňou naučia robiť všetko – a bez nej nevedia robiť celkom nič.

Osem hodín. Cesta do práce. „To slnko páli.“ „Táto na prechode nevie, že mám zelenú?“ „Ešte raz mi zatrúbiš a ...“ Takto nešteká ani moja čivava. A to už je čo povedať! (Malé „hotdogy“ robia najväčší hluk.)

V knihe od Exupéryho si Malý princ celkom oprávnene povzdychol: „Dospeli sú takí zvláštni...“ Náš kamoš si vždy v práci odrobil svoje. Jeho výkony za to stáli, to vám teda poviem! Bol najlepší. A veľmi dôležitý. Staval stavby zo zápaliek. Precízna práca. Jedna malá chyba a dokonalosť je v ťahu. Preto nesmel byť nikým rušený.

Keď sa večer vrátil domov, zmorený z dlhého dňa, opäť si ľahol do postele, pustil si telku, išiel na neť. Potom, čo dopil pivo z plechovky, začala sa príprava na noc. „Vykúpenie. Konečne.“

Čo sa s nami stane, keď nežijeme pre deň, ktorý sa nám otvára ako kvet? Keď oči nie sú pre slnko a naše okuliare neslúžia na videnie farieb radosti? Vstaneme zlomení ešte predtým, než si niečo zlomíme, a steny nášho domu sú belšie ako vybielený účet. Čudujeme sa, že máme na hlave modrinu od ocele. Kričime na iných len preto, že máme zelenú. Keby sme mali v srdci lásku, naše konštrukcie zo zápaliek by mali väčší zmysel – možno by sa niekomu aj páčili. Večer by sme si ľahli naplnení a noc by bola na nevydržanie.

Chceli by ste žiť v radošti? Zložte si tie vážne okuliare a usmejte sa na svet.

Patrik HRMO, 2. ročník

Dňa 28. februára 2015 sa v našom seminári konala konferencia o pastorácii mládeže. Zúčastnili sa na nej Mons. Tomáš Galis, predseda rady KBS pre mládež a žilinský diecézny biskup, mnohí kňazi, laici a mládež, ktorí sa angažujú v oblasti pastorácie pre mládež.

Všetkých privítal a konferenciu otvoril ThLic. Ondrej Chvala. Po ňom sa prihovril otec Andrej Darmo a poďakoval účastníkom za ich obrovský záujem a účasť. Úvodné slovo mal Mons. doc. ThDr. Tomáš Galis, PhD., ktorý spomenul sv. Jána Pavla II., ako mu veľmi záležalo na mládeži. Veď on sám ich povzbudzoval, aby vytvárali svet lásky, spravodlivosti a pravdy. Predstavil cieľ konferencie – dialóg, evanjelizáciu a formáciu mládeže. Prednáškou „Mladý človek a vlny, ktoré ho nesú – pomenovanie situácie mladých“, sa Mgr. Peter Ondrej SDB zameril na dnešnú situáciu a svet mládeže, v ktorom žijú. Tiež uvažoval o perspektívach prežívania mladých, o ich ambíciách a správnom smerovaní. PhDr. Jaroslav Šturma hovoril o základných a nemenných očakávaniach mladých ľudí, ktorí sa buď sklamú, alebo tieto očakávania prijímú. Po prestávke sa účastníkom konferencie prihovril ThDr. PhDr. Ján Buc, PhD. a zamýšľal sa nad súčasnou evanjelizáciou mladých a jej rôznych cestách, základným cieľom je tiež motivácia. ThDr. Ján Balík, PhD. hovoril o princípoch celistvej

formácie mladých a dospel k záveru, že je potrebné formovať osobnosť po stránke telesnej, duševnej a duchovnej. Po obede nasledovali workshopy s rôznymi zaujímavými témami:

Spoločenstvo ako miesto evanjelizácie a formácie – ThDr. Ján Balík, PhD.

Riziká formácie mladého človeka z pohľadu veriaceho psychológa – PhDr. Jaroslav Šturma

Vedenie mladých k pro-life postojom a k solidarite v ústrety katolíckej sociálnej náuke – J. Králik

Evanjelizácia hudbou – Július Slovák

Liturgia a formácia mladých – ThDr. PaedDr. Anton Červeš SDB, PhD.

Celá konferencia bola ukončená svätou omšou, ktorú celebroidal biskup Tomáš Galis.

Patrik ŠPÁNIK, 4.ročník

Konferencia o pastorácii mládeže

Evanjelizácia a formácia mladých na Slovensku – hľadať, prijať, formovať. Ku konferencii o pastorácii mládeže, ktorá sa konala 28. februára, ponúkame odpovede niektorých účastníkov na tri otázky:

- **Ako by ste charakterizovali súčasnú mládež?**
- **Aké vidíte najlepšie riešenia práce s mládežou?**
- **Aké priority, nosné myšlienky prináša táto konferencia pre problematiku práce s mládežou?**

Ján (25)

- Ako veľmi pozoruhodnú. Na jednej strane sa vytráca zmysel pre zodpovednosť, na druhej strane sú viac hladní po prijatí, naplnení a Božej láske.
- Byť s nimi. Venovať sa im. Vážia si, keď pri tom, čo robíme, sme s nimi. Keď sa im človek venuje, keď im dáva pozornosť.
- Mladých treba hľadať, zachytiť tam, kde sú (bary, diskotéky...). Prijatť takých, akí sú. Nehrať sa na to, že sme ako oni, ale ani že sme svätí. Počúvať ich problémy. Formovať ich. Treba im ponúknuť šancu rásť, hľadať Boha ešte viac. V poznávaní a štúdiu, v rozvíjaní viery...

Nikola (21)

- Akoby bola na ceste spoznávania samej seba. Začínajú brať do svojich rúk zodpovednosť za oblasti, ktoré by inokedy nebrali. Potrebujú ale ešte veľa lásky a novej evanjelizácie. Na Slovensku je ešte mládež, ktorá si neverí, cíti sa mladá a neschopná, ale už urobila kus cesty.
- Ukazovať im hodnotu. Hovoriť im to, čo hovorí Boh o nich. Vidieť ich takých, akí môžu byť, nie takých, akí sú v súčasnom stave. Vytvoriť im domov, rodinu a zázemie.
- Povzbudilo ma, že veľa kňazov, prednášajúcich a účastníkov dávalo veľký dôraz na novú evanjelizáciu. Treba pritiahnúť mladých k Bohu, potom sa im venovať. Mať pastoráciu pre nich. Budovať ich a vysielat' ďalej, aby oni vnášali lásku tam, kde je tma.

Andrej (38)

- Má problém s virtuálnym svetom, problém nájsť seba samu. Nemá pozitívne vzory. Je zmätená. Zároveň je plná túžby po veľkých veciach. Je dôležité, kto ju zachytí, a podľa toho je schopná odpovedať. Je potrebné, aby ju zachytil Kristus.

- Mať mladých ľudí rád a ukazovať im, kto je Kristus a čo má pre nich Boh pripravené.
- Je dôležité to, že sa stretli rôzne pastorácie mládeže, formácie a evanjelizácie a mohli spolu rozprávať a obohacovať sa. A po druhé to, že tu boli odborníci, ktorí nám vniesli svetlo do rôznych tém. Toto je pre mňa dôležité. Spolupráca a zjednotenie pastorácie a formácie na Slovensku.

Jaroslav (24)

- Myslím si, že sa neuspokojuje len tak s niečím. Vyžaduje, aby sa „zatiehlo na hĺbину“. Chce niečo viac. Túži po hlbokých veciach.
- Skúsenosť spoločenstva mladých, kde môžu zažiť dotyk Boha. Ak to zažili, potom žijú určitým štandardom. Keď tvoria spoločenstvo, je tam automaticky láska a prijatie. Ako keby cez nich hovoril Duch. Keď tam človek príde, určite to s ním niečo urobí.
- Najviac sa mi páčila a oslovila ma prednáška Janka Buca o novej evanjelizácii. Tá vychádza z toho, že som najskôr niečo získal, stretol som sa s Pánom, verím. Z toho vychádza evanjelizácia. Nemáme zostať len v sebe, ale máme samých seba prekročiť a ísť k ľuďom. Nebáť sa im ohlásiť Krista. Úspešnosť nie je na nás, ale na Kristovi.

Lucia (32)

- Dnešná mládež je veľmi tvorivá, kreatívna, veľmi akčná a zároveň hľadajúca.
- Dôležité je, aby som ja budovala svoj vzťah s Bohom, vzdelávala sa a zároveň aby som ich prijímala takých, akí sú, bola k nim trpezlivá a zároveň s nimi žila a otvárala im svoje srdce a dávala im lásku.
- Viaceré veci som už počula, ale je dobré ich počuť znova. Bolo tu veľa vecí, ktoré ma inšpirovali do budúceho pôsobenia v pastorácii s mladými. Niektoré nové výzvy, nové poznatky alebo skúsenosti druhých ľudí, s ktorými som sa rozprávala, alebo ktorí rozprávali na workshopoch... Takže ďakujem, že tá konferencia bola a že som tu mohla byť.

Slavomír (21)

- Hľadajúca a túžiaca. Túžiaca po Bohu. To spája každého mladého človeka bez rozdielu, len ho musí nájsť.
- Svedectvo. Mládež potrebuje vidieť mladých ľudí, že život s Bohom naozaj za to stojí. Potrebujú počuť o osobnej skúsenosti a potrebujú to skutočne zažiť.
- Prináša povzbudenie tým, ktorí s mládežou pracujú. Nastáva veľké prebudenie a mládež je toho budúcnosťou. Bude veľmi kľúčová v živote a postavení Cirkvi do budúcnosti.

Proč hledáte živého
mezi mrtvými.

o

ymi?

Jh 24,5

CIRKEV HLADÁ PRE KAŽDÉHO CESTU SPÁSY

Angelicum v Ríme je jedna zo siedmich pápežských univerzít. Študoval na nej aj sv. Ján Pavol II. Jej súčasným rektorom je Slovák p. Miroslav Konštanc Adam OP, ktorý mal v našom seminári hosťovskú prednášku, kde uviedol, že okolo 150 miliónov rozvedených katolíkov žiada v súčasnosti Cirkev o povolenie mať druhý sobáš v kostole, čo núti kompetentných hľadať nové spôsoby prístupu k rozvedeným. Pri tejto príležitosti poskytol rozhovor čitateľom Xavera.

1. Cesta Slováka na čelo rímskej univerzity je iste zaujímavá. Aké sú jej milníky?

Na pápežskú univerzitu som prišiel po svojej službe provinciála dominikánskej rehole na Slovensku, 21. novembra 2005. V roku 2010 ma zvolili za dekana Fakulty kánonického práva a prorektora pápežskej univerzity. O dva roky nato ma vymenovali za rektora. Vedel som, že to nie je úrad na celý život. Tým, že sa musím venovať riadeniu univerzity, zostáva mi veľmi málo času na dopĺňanie nových poznatkov. Týždenne strávim hodiny na poradách, prijímaním významných ľudí, ale i na cestách a zabezpečovaním financií. Ide o manažérsku funkciu. Rektor musí riešiť všetky otázky, nie iba jedného druhu; nie ako dekan fakulty, ktorý má na starosti len akademickú oblasť.

2. V Ríme je viacero univerzít, kam biskupi posielajú študovať kňazov, bohoslovcov i laikov. Koľko podobných univerzít je v Ríme a ako tam funguje univerzitný život?

V Ríme je sedem pápežských univerzít, ďalšie dve sú vysoké školy a vyše desať inštitútov. Spolu asi 25 pápežských akademických inštitúcií. Rozdiel medzi vysokou školou a univerzitou je v tom, že univerzita musí mať aspoň štyri fakulty. Inštitút je zas špecializovaný iba na jednu oblasť. Na každej z univerzít je združenie študentov, ktorí majú právo zvolat' generálne zhromaždenie, ktorému predsedá rektor. Ďalej volia svoje orgány, majú vyčlenené financie, organizujú spoločné výlety, aktivity, publikujú časopisy, robia koncerty, divadlá, vystúpenia a iné aktivity. Medzi univerzitami existuje spolupráca na pedagogickej a študentskej úrovni. Veľmi dobré vzťahy máme s Pápežskou Gregorovou univerzitou, ktorá je od našej vzdialená iba šesť minút pešo, a tak sme vo veľmi častom kontakte.

3. V čom je špecifikum vašej univerzity?

Ako jediná v Ríme je dvojjazyčná: taliansko-anglická. Druhé špecifikum je v prednášaní tomistických programov. Sv. Tomáš Akvinský je vzorom teologických štúdií, nie pre to, čo sformuloval, ale pre jeho otvorenosť. Tomáš sa rozhodol pre-

vziať všetko, čo je nekresťanské, v prospech viery. Tým umožnil dialóg s nekresťanským svetom. Pokresťančil arabskú, grécku i pohanskú filozofiu, lebo zistil, že sú vhodné, aby nimi boli vyjadrené pravdy viery. Svoju argumentáciu začína dôvodmi odporcu, ktoré uzavrie, ale potom ponúkne ďalšie dôvody v prospech viery. Aj tu spraví záver, ktorý porovná s prvým, a tak dospeje k objektívnemu hodnoteniu bez toho, že by nadŕžal niektoej zo strán a definuje pravdu.

Ďalšie špecifikum spočíva v tom, že na Teologickej fakulte máme silnú ekumenickú sekciu, ktorá bola prvá v Ríme a dodnes má najväčší počet študentov. Máme pozvaných profesorov z nekatolíckych cirkví a nekresťanských náboženstiev. Sú to židovskí rabíni, islamskí imámi, predstavitelia budhizmu, hinduizmu, šintoizmu. Prednášame aj o ateizme. Medzi študentmi máme thajských budhistických mníchov, ako i mladého islamského muža z Azerbajdžanu. Sú tu anglikáni i luteráni. Tí všetci sa prišli vzdelávať v niektorých oblastiach katolíckej doktríny.

Naša univerzita je tiež prvá, ktorá dovolila ženám prednášať systematickú teológiu. V Ríme nie sme uzavretí, ale všetko, čo je dobré, dávame do služby Cirkvi.

4. Vyštudovali ste právo. To je považované za pomerne fixnú skutočnosť. Aj ono sa však vyvíja. Akými kauzami dnes v Ríme žijete?

Študoval som kánonické právo, v ktorom platí zásada, že sa nemôžu formulovať závery, pokiaľ jestvuje diskusia na dôležité filozofické a teologické témy a kým diskusiu neuzavrie Učiteľský úrad Cirkvi.

Dovtedy je daná sloboda v názoroch a v interpretácii. Keď je to zadefinované, naši veriaci potrebujú vedieť, čo majú veriť a ako majú žiť. Úloha práva je stručným právnym jazykom vyjadriť vieroučné pravdy a morálne zásady. Takže kánonické právo robí veľkú službu veriacim, lebo im dá jasne a zreteľne na vedomie: toto veríme a takto máme žiť.

V súčasnosti sa v Ríme venujem vyhlasovaniu manželstiev za neplatné. Pracujem v rozličných pápežských komisiách a v Kongregácii pre náuku viery, kde v troch sekciách – dogmatickej, disciplinárnej a manželskej – spolu s inými posudzujem žiadosti nepokrstených a rozvedených, ktorí žiadajú Svätého Otca, aby ich manželstvo bolo rozviazané v prospech viery pri uzatváraní nového cirkevného manželstva. Potom sú otázky nového pohľadu na chápanie manželstva a rodiny. Samozrejme, že je to prvoradá doména biblistov a teológov, avšak ťažko sa dá prakticky pomôcť našim veriacim v týchto delikátnych životných situáciách bez cirkevných právnikov.

5. Akú prognózu v tejto oblasti predpokladáte?

Manželské a procesné právo sa vyvíja rýchlejšie ako iné časti práva. Nútia nás k tomu zmenené okolnosti života našich

veriacich. V každom prípade je to spojené s novou evanjelizáciou. To znamená na jednej strane posilniť vieru a poukázať na jej krásu, na druhej strane Cirkev hľadá nové možnosti a cesty, ako pomôcť miliónom rozvedených katolíkov, jedným slovom, ako im uľahčiť cestu spásy.

6. Pri takom množstve povinností je Váš čas ozaj vzácny. Ako najradšej relaxujete?

V letných mesiacoch prichádzam na dovolenku do svojho rodiska, do Michaloviec. V Ríme relaxujem tak, že od jari do jesene chodím na breh mora. Slnko a voda mi dodajú energiu, akoby mi „preformátovali hardisk“. Vrátim sa na univerzitu ako z kúpeľov a môžem sa venovať svojej činnosti. V zimných mesiacoch idem so svojimi rehoľnými spolubratmi na nejaký film do kina. Predtým ideme spolu niečo zjesť. Je to tiež dobrý relax, pretože v kine zabudnete na všetko a na univerzitu sa vrátim ako po infúziách.

7. Blíži sa Veľká noc. Aké zvyky máte v Ríme?

Niekoľkokrát som Veľkú Noc prežil v Ríme, ktorý je typický tým, že je tam Svätý Otec. To znamená, že ak je možné, ideme na obrady s ním. Na krížovú cestu

pri koloseu, potom na Námestie sv. Petra, prípadne na bohoslužby do svätopeterskej baziliky alebo na jeho príhovory. Je to nezabudnuteľné, hlavne pre toho, kto to prežíva prvýkrát v živote.

8. Čo by ste odkázali našim čitateľom?

Aby vytrvali vo viere a mali z nej radosť. Aby sa modlili za iných i za seba, lebo modlitba má veľkú moc. Nech sa modlia aj za bohoslovcov, lebo nie je ľahké prísť ku kňazstvu a vytrvať v ňom. Takže prajem všetkým čitateľom, aby mali radosť zo svojich synov a dcér i z duchovných pastierov, a to je možné iba vtedy, ak sa budeme jedni za druhých modliť.

*Za rozhovor ďakuje
Michal VÁLKA, 5. ročník,
Martin ŠČÚRY, 1. ročník*

DODATOK:

Pápežská univerzita sv. Tomáša Akvinského v Ríme má svoje historické korene v študijnom inštitúte dominikánov z roku 1580. Pápež Benedikt XIII. Kolégium sv. Tomáša umožnil právo udeľovať akademické stupne. Kardinál Casanate založil pri ňom veľkú knižnicu. Koncom 19. storočia Lev XIII. zriadil dve nové fakulty. Zásluhou bl. Hyacinta Cormiera OP dostalo v roku 1906 kolégium názov pápežské, ktoré v roku 1908 premenovali na Angelicum. Dňa 7. marca 1963 sv. Ján XXIII. ho povýšil na pápežskú univerzitu. V súčasnosti má štyri fakulty

(filozofickú, teologickú, kánonického práva, sociálnych vied) a Inštitút spirituality, na ktorých prednáša 150 profesorov z 30 krajín a študuje 1400 študentov z 98 krajín.

P. Miroslav Konštanc Adam OP sa narodil 2. augusta 1963 v Michalovciach. Po štúdiu veterinárstva pracoval tri roky v Štátnom veterinárnom ústave. Vo februári 1989 vstúpil do tajného noviciátu dominikánov. Teologické štúdiá absolvoval v Olomouci. Po kňazskej vysviacke, ktorú prijal 24. júna 1995 v Bratislave-Kalvárii, pokračoval

vo štúdiách v Prahe, Ríme, Lille, Salamance a v USA. V roku 2001 bol zvolený za viceprovinciála a potom aj za provinciála Rehole dominikánov na Slovensku. Prednášal v Bratislave a v Kyjeve. Od roku 2003 zastával i funkciu sudcu. V roku 2005 odišiel prednášať do Ríma, kde bol o rok nato vymenovaný za sudcu I. inštancie Interdiecézneho tribunálu. Pápeži Benedikt XVI. a František ho vymenovali za komisára Kongregácie pre náuku viery, Kongregácie pre inštitúty zasväteného života i Kongregácie pre východné cirkvi.

Zdroj 1: <http://sskp.kapitula.sk/2012/03/clen-slovenskej-spolocnosti-kanonickeho-prava-reaktorom-papezskej-univerzity-sv-tomasa-akvinskeho-v-rime/>

Zdroj 2: <http://www.tkkbs.sk/view.php?cislociokanku=20091210017>

Cesty Pánove sú nevyspytateľné

Moje korene a rôzne bydliská

Narodil som sa síce v Rumunsku, v blízkosti mesta Oradea, ale tak ako moji rodičia, aj ja som a budem Slovákom až do smrti. :) Rodiskom sa teda radím medzi zahraničných Slovákov, ale drvivú väčšinu svojho života žijem na Slovensku. Rodičia sa do vlasti našich predkov presťahovali spolu so mnou až po páde komunistického režimu, keď som nemal ešte ani jeden rok. Nestihol som ani vyrásť a už bol môj život poznačený viacerými zmenami bydliska. Nevieť, či už ma malo aj toto pripravovať na typické kňazské presuny pôsobísk, ale kým sme sa pred 15 rokmi usadili v Žiari nad Hronom, býval som postupne na piatich rozličných miestach a dovedna navštevoval štyri základné školy.

Prvopočiatky povolania ku kňazstvu

Do kostola som chodil spolu s rodičmi už od malička. Odkedy si pamätám, viera v Boha bola plnohodnotnou súčasťou môjho života, za čo vďačím najmä mojej láskavej mame. Veľkú stopu milujúcej osoby a vzorom správneho človeka s dobrým srdcom a veľkou statočnosťou postaviť sa nepriazni života práve očami viery, je mi môj starý otec Anton Juhaniak, ktorého si živo pamätám aj napriek tomu, že zomrel mladý, keď som bol len druhák na základnej škole.

K ministrovaníu som sa dostal ako osemročný po presťahovaní sa z mesta na vidiek. Nevieť ani ako, ale zatúžil som pomáhať staručkému pánovi farárovi Flimelovi pri oltári. Pamätám si, ako som vtedy hovorieval, že keď budem veľký, tak by som sa chcel stať kňazom. Moje detské predstavy zahatili na istý čas manželské problémy rodičov, puberta, platonické lásky, či neveriaci kamaráti. Po troch rokoch nasledovalo presťahovanie sa opäť do mesta, kde som už nenabral odvahu ísť viac ministrovať, a k tomu všetkému sa pridala aj akási ľahostajnosť vo vzťahu k Pánu Bohu.

Hlbšie prežívanie a praktizovanie viery

Zvrat v prežívaní vlastnej viery nastal počas strednej školy a v priebehu prípravy na birmovku. Po prijatí sviatosti birmovania som začal pociťovať potrebu zúčastňovať sa na svätých omšiach pravidelnejšie ako len v nedeľu. Chcel som naplno žiť svoju vieru a uvedomil som si potrebu mať podobných priateľov ako som ja, ktorí by chodili pravidelne do kostola, boli približne v mojom veku a rástli tak spoločne vo viere. Medzi takýchto mladých som sa dostal až cez leto po druhom ročníku strednej školy, keď som sa zapojil do pomoci s letným prímestským táborom, ktorý organizovala cirkevná škola. Po pár mesiacoch, keď som sa už osobne poznal s kňazmi pôsobiacimi vo farnosti, začal som znovu miništrovať a žiť v spoločenstve mladých veriacich ľudí.

Rozhodnutie sa pre zasvätený život

V maturitnom ročníku sa vo mne začali ozývať myšlienky ohľadom kňazstva. Lenže v tom období, uvedomujúc si svoje slabosti, som sa vôbec necítil na rozhodnutie vydať sa po takejto ceste. Do žiadneho vzťahu s dievčaťom som sa nehrnul a vo svojom voľnom čase som sa buď pohyboval „okolo kostola“, alebo som sa venoval futbalu na amatérskej klubovej úrovni. Nechával som otvorené dvere pre obidve cesty povolania, či už do manželstva, alebo kňazstva.

Po maturite som dostal pozvanie ísť cez leto do Taizé vo Francúzsku. Nikdy predtým som o tom mieste nepočul a bol som zvedavý čo zažijem medzi mnohými mladými ľuďmi z celého sveta. Na moji prevkapanie som v priebehu jedného týždňa, ktorý sme tam strávili, prežil mimoriadny duchovný zážitok. Bola to pre mňa duchovná obnova, kde sa zmenil aj môj pohľad na zasvätený život a veci s ním spojené. Keďže som bol prijatý na

vysokú školu do Žiliny, neuvažoval som hneď nad zanechaním štúdia, ale akoby som vnútorne začal postupne počítať s cestou odovzdania sa Bohu celým životom. To vnútorné volanie ku kňazstvu sa stále stupňovalo a počas prvého semestra vysokej školy som už reálne zvažoval, či si chcem založiť vlastnú rodinu, alebo či sa rozhodnem pre celibát v službe Bohu a ľuďom.

Keď som sa pred začiatkom druhého semestra v Žiline konečne rozhodol, že predsa len odpoviem na Božie volanie ku kňazstvu, počkal som s podaním prihlášky do seminára na odporúčanie duchovného otca ešte jeden rok, aby som svoje rozhodnutie neunáhlil a dobre si ho premyslel. Bol to veľmi užitočný čas popri štúdiu i zamestnaní zároveň, prehodnotiť všetky okolnosti spojené s kňazským životom. Aj čas seminárnej formácie si vyžaduje opakované prehodnocovanie vlastného rozhodnutia a utvrdzovanie sa v povolání, do ktorého nás pozýva Boh. Pevne verím, že ak vo mne začal Pán dobré dielo, tak ho aj dokončí.

Marián JUHANIAK, 5. ročník

Chcem písať o kultúre, o slovenskej kultúre 20. storočia, ktorá je mnohoraká, pestrofarebná, mnohofarebná. Jedným slovom, je veľmi zaujímavá a zároveň odlišná. Kultúra na našom území bola vždy poprepletaná inými štýlmi, ktoré k nám chodili z rôznych krajín sveta. Koncom 20. storočia k nám prišiel kultúrny prúd nie z Európy, ale z Ameriky. Niektorí kultúrne založení ľudia majú tendenciu napodobňovať kultúru Ameriky, či už je to pri vianočných sviatkoch, veľkonočných sviatkoch alebo každý deň. Prečo to spomínam? Slovenská kultúra je jedinečná, zvlášť kultúra 20. storočia, či už kultúra hudobná, alebo divadelná, alebo kultúra folklóru, ktorá je vo svete najznámejšia.

Slovenská kultúra. Pod týmto spojením viacerým ľuďom prebleskne hlavou slovenský folklór. Automaticky nám napadnú Detvianske slávnosti alebo folklórne slávnosti v obci Východná alebo slávnosti v Hrušove a mnoho ďalších slovenských folklórnych slávností. Tieto slávnosti krásne reprezentujú našu slovenskú jedinečnú kultúru. Táto kultúra je zobrazená vo viacerých starších slovenských filmoch. Najviac sa ňou zaoberali režiséri a herci Paľo Bielik a Karol L. Zachar. Kto by nepoznal Bielikovho Jánošíka alebo Zacharov film Rok na dedine? Filmy, ktoré mapujú slovenský národ pod nadvládou zemanov a slovenské ľudové zvyky. Krásne filmy, ktoré sú natočené pre budúce generácie a ktoré by ich mali poznať. Je dobré, že televízie občas reprízuju tieto hodnotné umelecké diela. Kultúrny národ by mal poznať svoje dedičstvo. Nenadarmo sa v modlitbách veriacich

(Prosby počas svätej omše) na slávnosť sv. Cyrila a Metoda modlíme: *Dedičstvo otcov zachovaj nám Pane.* Dedičstvo, ktoré by si mal kultúrny národ udržiavať a pamätať, odkiaľ je, odkiaľ pochádza a aké má korene.

Dedičstvo, ktoré sme zdedili po našich rodičov, kultúra, ktorá je taká svojská pre každý kraj nášho malého Slovenska, je jedinečná. Veď taká Orava, Spiš, Gemer, Hont, Tekov, atď., má tak mnoho tradícií a zvykov. Naozaj, folklór nášho Slovenska je jedinečný a môžem povedať, že celosvetovo zaznávaný a skúmaný. Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre má katedru etnomuzikológie, ktorá sa zaoberá práve slovenským folklórom. Aj naša najznámejšia etnomuzikologička PhDr. Hana Urbancová, DrSc. reprezentuje náš folklór v zahraničí, za čo jej môžeme byť vďační.

Dedičstvo, ktoré sa zachováva, ktoré sa reprezentuje v zahraničí. To sú naše folklórne súbory. Najznámejší ansámbel je SĽUK (Slovenský ľudový umelecký kolektív). Súbor, ktorý precestoval skoro celý svet a úspešne reprezentuje našu kultúru, slovenskú kultúru, slovenský folklór.

Ostatné krajiny nám môžu závidieť našu pestrosť, jedinečnosť. Muzikálne ľudové spevy, vďaka ktorým bola vydaná aj publikácia *Slovenská ľudová pieseň zo stanoviska hudobného*, podľa ktorej sa učia hudobní teoretici na Katedre teórie hudby Vysokej školy múzických umení v Bratislave. Slovenská ľudová pieseň má čo povedať.

Keď už rozprávam o slovenskej hudobnej piesni, nedá mi nespomenúť našich troch najvýraznejších hudobníkov 20. st., popredných zakladateľov oddelenia katedry skladby na Vysokej škole múzických umení v Bratislave, ktorí sa zaslúžili o rozvoj slovenskej hudby. V tejto časti sa chcem venovať hudobným osobnostiam, skladateľom Eugenovi Suchoňovi, Alexandrovi Moyzesovi a Jánovi Cikkerovi.

Všetky tieto mená sú vám určite dobre známe, ale asi najznámejšie meno je Eugen Suchoň. Veď kto by nepoznal pieseň *Páslo dievča pávy* z filmu *Perinbaba*. Mnoho ľudí si myslí, že je to ľudová pieseň. Môžem vás ubezpečiť, že nie je ľudová, je to umelá pieseň. Suchoň ju skomponoval k národnej opere Krútnava. Pieseň však zľudovela a všetci si myslia, že je ľudová. Nechajte si to však pre seba a nikomu to nehovorte, nemusia sa to dozvedieť.

Vráťme sa však k našej trojici skladateľov, ktorí majú výrazný

vplyv na budovanie slovenskej kultúry na Slovensku. V tomto čísle chcem predstaviť dvoch hudobných skladateľov, ktorých spája folklór. Píšem o Alexandrovi Moyzesovi a Eugenovi Suchoňovi. Tretieho hudobného skladateľa, Jána Cikkera, predstavím v budúcom letnom čísle.

Alexander Moyzes sa narodil 4. septembra 1906 v Kláštore pod Znievom. Na reálnom gymnáziu v Prešove maturoval v roku 1925 a v tom istom roku nastúpil na Konzervatórium v Prahe. Študoval organ, kompozíciu, hudobné formy a dirigovanie. Po troch rokoch prešiel študovať čisto kompozíciu u Vítězoslava Nováka. Vítězoslav Novák patrí k najväčším českým hudobným géniom. Zároveň v roku 1928 začal vyučovať teoretické predmety na Hudobnej a dramatickej akadémii v Bratislave. V roku 1941 sa akadémia premenovala na Konzervatórium. Neskoršia Vysoká škola múzických umení vzniká až v roku 1979, t. j. 8 rokov po vzniku Bratislavského štátneho konzervatória. Moyzes sa v roku 1953 stáva umeleckým riaditeľom SĽUK-u. Od roku 1965 je zároveň rektorom VŠMU do roku 1971.

Moyzes bol aj jeden zo zakladateľov SĽUK-u, pre ktorý vytvoril mnohé diela, ako napríklad *Tance z Pohronia*, *Tance z Gemera*.

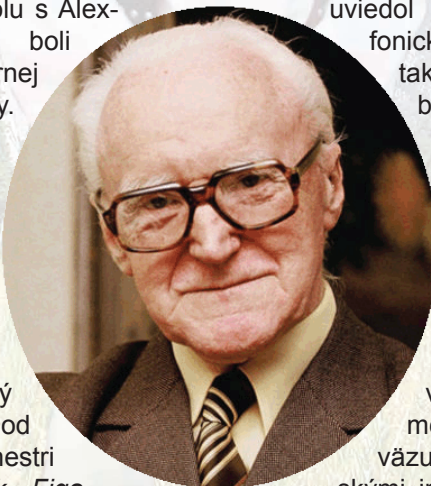
Alexander Moyzes napísal 12 symfónií, symfonickú báseň *Nikola*

Šuhaj, kantátu Demontáž, Suita Hore Váhom (romantická suita pre malý alebo veľký orchester op. 27), Partita na počtu Majstra Pavla z Levoče op. 67 pre veľký orchester (tiež klavír, organ) a mnoho významných diel. Vrátil sa ešte k folklóru. Moyzes upravoval rôzne ľudové piesne pre SL'UK, ale aj pre Lúčnicu. Zároveň komponoval diela, ktoré boli inšpirované folklórom. Moyzes v nich využil poetiku slovenských zbojníckych a lúčnych piesní.

Alexander Moyzes zomrel v Bratislave 4. novembra 1984.

Tvorca národnej opery Eugen Suchoň sa narodil 25. septembra 1908 v Pezinku. Spolu s Alexandrom Moyzesom boli zakladateľmi modernej slovenskej hudby. Suchoň nebol len kultúrno-hudobne založený, ale aj športovo. V roku 1921 založil v Pezinku Športový klub a o dva roky neskôr založil salónny orchester. Pre Športový klub napísal *Pochod* a v salónnom orchestri uviedol *Predohru k Figa-rovej svadbe*. Svoju profesionálnu kariéru začal na Hudobnej akadémii (neskoršie Štátne bratislavské konzervatórium), kde študoval kompozíciu u Frica Kafendu. Jeho prvou skladbou bolo *Prelúdium As Dur*. Štúdium ukončil absolventskou prácou *Sláčikové kvarteto*. Ako Moyzes,

aj Suchoň študoval kompozíciu v Prahe u Vítězoslava Nováka. Od roku 1933 vyučoval na Štátnom konzervatóriu hudobno-teoretické predmety. Zaujímavosťou u Suchoňa je to, že neprednášal na Vysokej škole múzických umení. Bol profesorom a vedúcim Katedry hudobnej výchovy na Vysokej škole pedagogickej v Bratislave (1948 – 1960) a prednášal hudobnú vedu a výchovu na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave (1963 – 1974).

Jeho prvým veľkým dielom je *Baladická suita*, ktorá bola vydaná v podobe nôt vo Viedni vo Vydavateľstve Universal Edition. *Baladickú suitu* uviedol Bratislavský symfonický orchester pod taktovkou Karla Nedbala. Bola uvedená v Drážďanoch, v Berlíne, vo Viedni, v Rotterdame, vo Freiburgu, v Utrechte, Bukurešti, Sofii, Budapešti, Záhrebe, Bazileji a v ďalších európskych mestách. Suchoň nadväzuje styky so slovenskými intelektuálmi (Smrek, Fulla, Mudroch, Matuška, Novomeský a pod.).

Suchoň je tvorca oper (Krútnava, Svätopluk...), baletu Angelika, orchestrálnych skladieb (Burleska pre husle a orchester, Symfonická

sláčiky a bicie...), komorných skladieb (Sláčikové kvarteto, Nox et solitudo na báseň Ivana Krasku...), vokálnej tvorby (Žalm zeme podkarpatskej – kantáta, Spievanky...), publikácií (Všeobecná náuka o hudbe a Akordika v hudbe 20. st.).

Suchoň vytvoril prvú slovenskú národnú operu *Krútnava* na motívy novely Mila Urbana *Za vyšným mlynom*. Táto slovenská národná opera bola Komunistickou stranou Slovenska prepracovaná a pôvodnej verzie sa dočkala až v roku 2008, keď ju režisér Juraj Jakubisko uviedol v Banskobystrickej štátnej opere pri príležitosti 100. výročia narodenia skladateľa. Prečo? Opera obsahovala témy kresťanstva a ako vieme, komunisti boli proti kresťanstvu. Uvediem príklad: Katrenino dieťa bolo nemanželským synom Jána Štelinu, a nie Ondrejovým legitímnym dieťaťom, ako je to v pôvodnej i dnes hrávanej verzii.

Väzba Suchoňovej hudby k slovenskej hudobnej tradícii je tiež v jeho vzťahu k ľudovej hudbe, napísal o ňom prof. Ladislav Burlas. Profesor Suchoň bol ovplyvnený slovenskými ľudovými piesňami, zároveň vo svojich dielach využíva slovenský folklór. Veľkým príkladom folklóru, ale zároveň aj patriotizmu je kantáta *Žalm zeme podkarpatskej*. Je charakterizovaná ako hymnus na lásku k rodnej zemi a zároveň je tu akýsi súcit k ľudu, ktorý je skúšaný. Kantáta pochádza z 30. rokov, keď do Európy prichádza fašizmus a zároveň pred

začiatkom 2. svetovej vojny.

Suchoňova hudobná tvorba je známa nielen v Európe, ale aj v Japonsku, USA, Austrálii a na Blízkom východe.

Eugen Suchoň zomrel v Bratislave 5. augusta 1993. Je pochyvaný v Pezinku a návrh jeho pomníku vytvoril akademický sochár Alexander Ilečko z Grinavy.

Suchoňova kultúra reči je náročná ako poézia Hviezdoslavova, skutočnosť vidí v symbolických metaforách a tvrdosti obrazov ako I. Kras-ko, sila a mohutnosť jeho výrazu je tak dramaticky pochopená ako krajiny a postavy Benkove.

Čo dodať? Slovenská kultúra je bohatá na dedičstvo, ktoré by bola škoda len tak zahodiť. Máme sa k čomu vracieť a ďalej študovať, spoznávať. Ján Cikker bude ďalším hudobným skladateľom, ktorý mal podiel na slovenskej hudobnej kultúre.

Matúš SLIACKY, 2.ročník

Obnova liturgického hnutia a jej osobitosti za čias pápeža Pia XII.

Liturgia sa už od prvých kresťanských čias snažila o rozvoj a chcela ponúknuť posolstvo dané Ježišom Kristom „Toto robte na moju pamiatku.“ Áno, liturgia je obrazom najväčšej obety, akú nám mohol zanechať náš Spasiteľ. Počas stáročí, od vzniku kresťanstva, prechádzala liturgia mnohými zmenami. Najväčší rozmach dosiahla azda počas pontifikátu pápeža Pia XII. Preto si priblížme aj toto obdobie v dejinách liturgie, aby sme mohli lepšie pochopiť zámer a zmysel liturgického hnutia a jeho obnovy. Najskôr nahliadneme do poriadku liturgie, čo bolo stanovené, a potom sa budeme venovať významu liturgie v živote Cirkvi.

Encyklikou *Mediator Dei* z roku 1947 pápež Pius XII. uzákoňuje dovtedajší smer liturgického hnutia a dáva hnutiu pevné a podrobné smernice pre všetky oblasti liturgie. Liturgia je azda najkrajším prejavom slávenia obety Ježiša Krista a má prednostné miesto v Cirkvi. Aj slová Krista – „Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom“ – sú toho potvrdením. Pius XII. sa snažil o usmernenie v oblasti posvätnnej liturgie, aby bol stanovený poriadok liturgie a jej slávenia. Cirkev oslavuje Boha, vzdáva vďaky jeho Synovi Ježišovi Kristovi a posväcuje sa v Duchu Svätom. Práve počas slávenia liturgie je nebo na zemi. Áno, je to nadprirodzený spôsob, ako Boh viditeľným spôsobom skrze obetu svätej omše vstupuje k svojej Cirkvi. Pápež vyzdvihol aj liturgický kult.

Liturgia má dva aspekty – vonkajší a vnútorný. Vonkajší zahŕňa všetky úkony a obrady, ktoré sa v liturgii uskutočňujú. Vnútorným aspektom je duch, s akým pristupuje veriaci k sláveniu liturgie. Načo by sa snažil o umelú, neprirodzenú zbožnosť, keby jeho srdce bolo znečistené hriechom?

Tu si môžeme všimnúť aj postoj farizeja a mýtnika z evanjelia. Farizej pristupuje k oltáru Pána, ale jeho srdce je pritom plné klamstva, a mýtnik, nehodný, stojí vzadu a bije sa v prsia, pretože nie je hoden pozrieť sa na Pána.

Pretože na svätú omšu prinášame obeť, prináša ju kňaz i veriaci. Preto na začiatku liturgie Eucharistie hovorí kňaz: „Modlite sa bratia a sestry, aby sa moja i vaša obeť zaľúbila Bohu Otcu všemohúcemu.“ Pápež Pius XII. veľmi zdôrazňoval liturgiu ako posvätný kult.

Keď hovoríme o liturgii Eucharistie, tu pápež Pius XII. stanovil, že k úplnosti obety sa len vyžaduje, aby ju prijímal kňaz, nie aby aj veriaci pristúpili k posvätnnej hostine. Boli teda povolené aj takéto sväté omše, kde prijímal iba kňaz. Cirkev vyzývala veriacich, aby eucharistický pokrm prijímali duchovne, spojením s Kristom a vzbudením živej viery, pokorným duchom a vrúcnou túžbou lásky. Predsa len, po dlhom uvažovaní, keď sa mnohí predstavení z kolégia biskupov a kardinálov odvolali na Tridentský snem, pápež pristal na to, aby veriaci prijímali aj sviatostne, aby sa im dostalo hojnejšieho ovocia presvätej obety. Liturgia tiež stanovila, že veriaci mali prijímať až potom, keď z oltára prijal kňaz. Eucharistia sa totiž rozdávala pred liturgiou obety alebo po nej a prijímali sa hostie už premenené predtým v niektorej svätej omši. Avšak, aj týmto spôsobom sa ľud zúčastňoval na eucharistickej obete.

O modlitbe Svätý Otec hovoril, že je nosným pilierom každého kresťana. Tak pre klerikov, zasvätené osoby, ako aj laikov odporúčal, aby sa modlili liturgiu hodín na posvätenie času, čo je aj jej samotný názov. Samozrejme, nemala by chýbať ani osobná modlitba či modlitba pred Oltárnou sviatost'ou. Aj vo Svätom písme máme mnohé odkazy na modlitbu: „Ježiš sa utiahol na vrch a modlil sa.“ „Apoštoli sa zišli na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a jeho bratmi.“ A mnohé iné.

V období, keď pápež Pius XII. obnovil kult liturgie, nebolo rozkvetu. Bolo to obdobie tesne po druhej svetovej vojne. No aj napriek ťažkostiam, sociálnym, ekonomickým či politickým problémom dokázal s pomocou a v posvätení sa Duchom Svätým urobiť niečo pre Cirkev – ved' sám bol jej najvyšším pastierom.

Patrik ŠPÁNIK, 4.ročník

EXODUS

Bohovia a králi

Film Ridleyho Scotta s názvom Exodus – bohovia a králi vyšiel 12. decembra 2014. Názov zodpovedá obsahu filmu a podnázov tomu, že v starovekom Egypte sa faraóni rovnali bohom. 150-minútový film, obohatený hudbou známeho Alberta Iglesiasa a s hlavným hrdinom biblickým Mojžišom (Christian Bale), predstavuje jeden z najznámejších biblických príbehov – vyslobodenie Izraelitov z Egypta. Zachycuje obdobie slávnych Mojžišových rokov prežitých v Egypte a na Sinaji. Konkrétne ide o obdobie od Mojžišových 40 rokov v Egypte, keď sa tešil mimoriadnemu statusu byť bratom budúceho nástupcu trónu Ramsesa II. (Joel Edgerton), až po Mojžišovu veľmi známu úlohu vyslobodenia Izraelitov z Egypta, keď, opäť podľa Biblie (no nie tak zreteľne podľa filmu), bol Mojžiš už 80-ročný. Tak ako dvaja bratia vyrastajú spolu na faraónovom dvore, s odchodom Mojžiša z Egypta a následným návratom sa obaja stávajú úhlavnými nepriateľmi. Oboch vo filme sprevádajú manželky, ktoré výrazne vplyvajú na svojich mužov. Mojžišova pekná Sefora s pozitívnym vplyvom kontruje Ramsesovej nie tak kladnej manželke. Vzťah Mojžiša a Sefory je predsa len druhoradý vzhľadom

na iný Mojžišov vzťah. Keďže sa film pomerne dôsledne opiera o základnú osnovu biblického príbehu, Mojžišov vzťah s jeho Bohom je vykreslený ako najdôležitejší od chvíle, keď mu Boh dal novú misiu. Vzťah s Bohom patrí k podstatným motívom vo filme a dramaticky predstavuje Mojžišovo prežívanie jeho úlohy – na filmové podanie bravúrne zvládnutej, tak ako ju možno vyčítať len pozornému čitateľovi aj z Biblie. Záver filmu je poznačený kataklizmatickou scénou prechodu cez Trstinové more, po ktorej sa dej so zachránenými Izraelitmi v priebehu pár chvíľ presunie ponad 40-ročné putovanie takmer k Zaslúbenej zemi; to však už nechcelo byť súčasťou deja.

3D film má digitálne vytvorené tzv. egyptské rany, vlny, tornádo, 400 000 digitálne spracovaných hebrejských otrokov pracujúcich na egyptských stavbách a v boji i hlavného hrdinu Mojžiša.

Výklad egyptských rán ako možnej sekvencie prírodných katastrof bol známy vo biblických vedách už v 1. polovici 20. storočia. Tak ju vykladali vo filme i egyptskí mudrci. Izraelitom to nebráni vidieť v tom Boží zázrak.

Pre bežného diváka film predstavuje Boha Izraela ako superkrutého. To divák môže zbadat' z drvivých rán, ktoré neušetria ani prvorođených. I niektoré slová hlavných hrdinov zotázňujú, či skutočný Boh je aj ničiteľ. Dojmu, že Boh je nenásytný ničiteľ tyranov svojho ľudu, nahráva i nebiblické zobrazenie Boha v dejí. Predstavuje ho chlapec. Režisér postavil do úlohy Boha 11-ročného Brita a nepreferoval obraz oblačného stĺpu či ohnivého piliera. Chlapec, stále ako reprezentant Boha, reaguje niekedy akoby detsky rojčivo a nekontrolovateľne nahnevane. Žeby nedozretá voľba režiséra? Chlapec vedie dialóg s Mojžišom, ktorého svedkom je len divák, ktorý vníma vnútorné prežívanie Mojžiša s hojným úžitkom. Pokiaľ ide o Boha ničiteľa, tak filmové stvárnenie ho vylíči živšie, ale o nič krutejšie, ako je to v Biblii. Tým, ktorí si ťažkajú nad surovosťou Boha, treba pripomenúť, že i Biblia v tomto rozprávaní potrebuje vykresliť viac porážku inak neporaziteľného faraóna a jeho zeme, ako riešiť, koľko zomrie Egypťanov. Pre diváka sediaceho v Cinemax či pri PC, resp. pre právne uvažujúceho Európana, je však nepredstaviteľné, že by takéto konanie mohlo byť Božie. Avšak pre znevažované a týrané generácie otrokov je to predovšetkým osloboditeľ, ktorý im priniesol záchranu. Ak divák pozná zmysel Písma, tak pochopí, že ani vo filme nejde o nivočenie, ale o vierovyznanie vo víťazstvo Boha, ktorý nezabudne na svoj ľud. Toto však predpokladá porozumenie obrazov nielen v Písme, ale aj v filmovom

umení. Ak teda divák nie je trochu viac oboznámený s Bibliou a jej zmyslom, môže zostať vo svojich ilúziách a rojčení o správnosti Biblie a sfilmovaného príbehu.

Autor príspevku nie je filmový kritik, no udivil ho názor istého filmového kritika, podľa ktorého sa film vyhol moralizovaniu, a tak ho, údajne paradoxne, obral o "posolstvo". Podľa viacerých blogerov je dej exodu všeobecne dobre známy a následne spúšťajú najrôznejšie názory, ako by to malo či nemalo byť. Odborná kritika mala veľký problém so zobrazením Boha ako chlapca, čo pre kresťanov by nemuselo byť až také škandalózne.

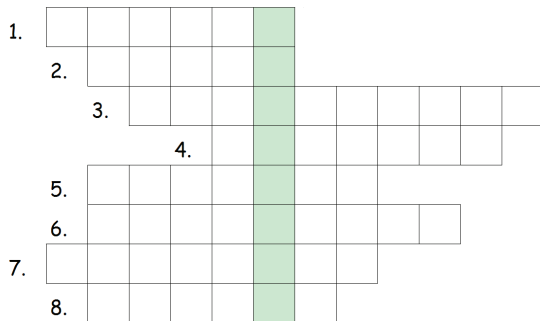
V zásade treba striktné rozlíšiť dejiny, biblický príbeh a filmové spracovanie. Hoci film sa prezentuje ako historický, čerpá z posvätného textu, z Biblie, ktorá je knihou viery, a nie histórie. Preto neraz dáta viery a dôvery nemožno čítať historicky a následne sfilmovať ako historické. Film ako umelecký tvorivý žáner sa síce inšpiroval knihou viery, ale je určený pre divákov. Biblia vyžaduje otvorenú myseľ a srdce pre dialóg s Bohom. Taký veriaci bude mať úžitok i z filmu. Preto voľba chlapca, ktorého i keď Mojžiš vidí, zohrala úlohu Boha síce nebiblicky, ale umelecky pútavo. Napokon dialóg bol rozhodne dôležitejší a účinnejší pre diváka v prospech vykreslenia Mojžišovho charakteru i celého filmu ako fundamentalistické prehodnocovanie umeleckého stvárnenia Boha.

Blažej ŠTRBA, vyučujúci biblíkum

Tajnička

Drahí čitatelia! Podobne, ako odišla zima a prišla jar, tak prichádza s novým číslom vášho časopisu Xaver nová tajnička. Tentoraz sa v nej môžete dozvedieť názov mesta, v ktorom boli nasledovníci Ježiša prvýkrát nazvaní kresťanmi.

1. Sväté písmo nazývame aj iným pomenovaním. Ktorým?
2. Ako sa volal muž z Cyrény, ktorý pomohol Ježišovi niesť kríž?
3. Ako sa volá učeník Ježiša Krista, ktorého evanjelista Ján označuje ako Natanaela? (pomôcka: spomíname si na neho 24. 8.)
4. Ako je pomenovaný apoštol Tomáš v Jn 20, 24?
5. Ako sa volá hora, na ktorú zoberal Ježiš svojich učeníkov po poslednej večeri?
6. Ako nazývame človeka, ktorý sa pripravuje na prijatie sviatosti krstu?
7. V ktorom meste nazvali prvýkrát nasledovníkov Ježiša Krista kresťanmi?
8. Ako sa volal prvý Kristov mučeník?

Výherkyňou tajničky zo zimného čísla časopisu Xaver sa stala **Daniela Halajová z Banskej Štiavnice**, ktorej blahoželáme. Zároveň posielame ako výhru knižnú publikáciu. Vaše riešenia tajničky aj teraz očakávame na našej internetovej alebo poštovej adrese do 30. 5. 2015.

Príjemný oddych praje
Roman KLAŠKA, 2.ročník

dodá LÚČ

Hrana dreva ťa škriabe na pleciach
hanba a výsmech reží nemilosrdne
cítiš sa nemožne ako zločinec, túžiš ujst'
nahnevanými očami premeriavaš:

Koľko to je ešte na Golgotu?

A čo mi môžu, keď to vzdám?

biče, hrozby, pády,

prerastá ťa to, vzdávaš to

no vtom...

vtom...

Zúbožená silueta blízko teba

krvavá a znetvorená

padne k zemi aj bez dreva

skutočná ľudská troska

ťrne bodnú znovu inde

hľadiš naňho, úbohého

a okamžite chápeš zmysel svojej cesty.

Odhodlane

ako jeho vstanie

vykročíš v ústrety kopcu

všetok zmätok, výsmech, blesky

prijímaš inak

Šimon Cyrenejský.

Juraj KISS, 4.ročník